

Ceteris paribus

HET WOORD AAN...

Philip Oreopolous

Philip Oreopolous is hoogleraar aan de *University of Toronto* in Canada.

Waar werkt u momenteel aan?

We zien steeds vaker dat studenten tegenvallende resultaten hebben die er soms zelfs toe leiden dat ze hun studie opgeven. Tegelijkertijd hebben we het idee dat deze studenten vaak niet echt hun best doen om die tegenvallende resultaten te verbeteren. Waarom besteden ze niet meer tijd en energie aan hun studie? Zijn ze ontmoedigd omdat ze eigenlijk het talent missen om hun studie tot een goed einde te brengen? Of zien ze wellicht de voordelen niet van het afmaken van hun studie?

We onderzoeken het effect van maatregelen die studenten stimuleren om hun studie af te ronden. Zo laten we studenten in de eerste week van hun studie een inleidende opdracht maken, als verplicht onderdeel van het curriculum. Deze opdracht daagt ze uit om goed na te denken waarom ze hun opleiding begonnen zijn. Wat is hun doel, wat willen ze over vijf of tien jaar bereikt hebben, en welke uitdagingen en obstakels verwachten ze op hun pad tegen te komen? Ook vragen we de studenten specifiek wat ze nu al kunnen doen om de verwachte uitdagingen het hoofd te bieden. Daarmee onderstrepen we het verband tussen heden en toekomst. Na afloop van de opdracht krijgt een willekeurig deel van de studenten de mogelijkheid om van tijd tot tijd herinnerd te worden aan hun eigen antwoorden. Veel studenten maken hier gebruik van en worden zodoende later nog eens geconfronteerd met de door henzelf gestelde doelen. Ook krijgen ze inspirerende berichten en studietips toegestuurd.

Wat zijn uw bevindingen?

We hebben nog geen resultaten, maar ik geloof dat dit potentieel effect kan hebben, omdat studenten gedwongen worden om actief na te denken over de toekomst, hun gedrag hierop aan te passen en een beter beeld krijgen van de toekomstige voordelen van hun studeren. Dit laatste lost het probleem op van het fenomeen dat men de kosten die men in het heden maakt sterker laat wegen dan de toekomstige voordelen, de zogenaamde *presency bias*.

Het klinkt alsof u verschillende instrumenten tegelijk toepast. Zijn de gevolgen van de afzonderlijke maatregelen zo nog wel duidelijk?

Voorlopig onderzoeken we alleen of dergelijke programma's in hun totaal impact hebben, zodat de beleidsmaker ze kan implementeren. Later hebben we altijd nog de mogelijkheid om het programma aan te passen, zodat er beter zicht komt op de achterliggende mechanismen. De vraag is op dit moment óf het programma werkt, later kunnen we eventueel zien waaróm dat zo is. Dan zou bijvoorbeeld kunnen blijken dat een specifieke gedragswijziging, zoals gewoontevorming, van groot belang is. Ook valt er te denken aan de studiebeleving van de student, bijvoorbeeld de ervaren zwaarte van het programma en de ondersteuning tijdens de studie. We hopen in ieder geval op dit moment al aan te tonen dat dergelijke programma's een bevorderlijk effect hebben op de studieprestaties en studiebeleving van studenten.

UIT DE OUDE ESB-DOOS

STUDIEINSPANNINGEN

Bij de meeste Nederlandse universiteiten haalt slechts een minderheid van de economiestudenten de propedeuse voor het begin van het tweede studiejaar. Studenten lopen al in het begin van hun studie vertraging op en moeten in hun tweede studiejaar eerstejaarsvakken volgen. Dit leidt tot vollere collegezalen en extra nakijkwerk voor docenten. Daarnaast hangt bij universiteiten de financiering deels af van het aantal behaalde studiepunten. Faculteiten hebben diverse maatregelen getroffen om de slagingspercentages te verhogen, zoals de opzet van een mentorsysteem, meer college-uren en kleinere groepen. De algemene indruk is dat deze maatregelen weinig effect hebben gehad. Dit komt voornamelijk doordat de verschillende maatregelen niet hebben geleid tot extra studieinspanningen van de studenten, wat een noodzakelijke voorwaarde lijkt voor hogere slagingspercentages.

Van der Klaauw, B., E. Leuven en H. Oosterbeek (2004) Financiële prikkels voor studenten, ESB, 89(4430), 156-157.

De geschiedenis van de medische wetenschap kent veel hoogtepunten en doorbraken.

Ontdekking van cellen en bloedsomloop. Wetenschappelijke methodes voor het ontwikkelen van medicijnen. Vaccins en verdooving. Ontdekking van het verband tussen ziektes en microbes. Röntgen en MRI. Genetica. Etcetera!

50 jaar geleden gingen economen zich er mee bemoeien. De gezondheidseconomie werd een volwassen tak van wetenschap.

En nu weten we dus dat de hele gezondheidszorg onbetaalbaar wordt. Bravo!

